

“Cổ Lai Chinh Chiến...!”

Trần Đan Hà

Viết để kỷ niệm 40 năm ngày Quốc hận 30-4-75

Cuộc nội chiến huynh đệ tương tàn kéo dài hơn hai mươi năm thực sự chấm dứt cách đây 40 năm, từ ngày 30 tháng 4 năm 1975. Đã để lại cho Đất nước và Dân tộc Việt Nam cảnh tang thương khôn kể. Và kéo dài thêm nỗi buồn chia ly và tạo nên mối hận thù dai dẳng. Thời gian không thể nào hàn gắn được nỗi đau thương vì càng ngày càng chất chồng thêm những mâu thuẫn, mà không ai có thể lý giải được. Vẫn còn đó mảnh đất của quê mẹ rách nát, tả tơi. Vẫn còn đó những chia ly, phân hóa. Vẫn còn đó cái cảnh người Bắc người Nam nhìn nhau như kẻ thù không đội trời chung ! Nỗi đau buồn này chỉ riêng Đồng bào miền Nam gánh chịu, vì thuộc phe

bại trận. Bại trận không phải là Quân đội miền Nam không có tinh thần chiến đấu, hay yếu kém mà vì “phải tuân thủ một cuộc chiến quy ước...” (Bộ đội miền Bắc được tự do chuyển quân vào xâm chiếm miền Nam, trong khi đó Quân đội miền Nam chỉ tiêu trừ Cộng sản ra đến Vĩ tuyến 17 là phải dừng lại, không được vượt sông Bến Hải qua bên kia ! hay nói khác Quân đội miền Nam chỉ chiến đấu tự vệ mà thôi ! Cho nên bên thế công lúc nào cũng có lợi thế hơn... Và vì vậy việc chiến thắng là đương nhiên nên cũng chẳng có gì làm tự hào).

Nhìn chung vào nội dung thì nỗi buồn đau lớn nhất của chiến tranh là nguyên nhân tạo nên và kết quả của cuộc chiến. Nguyên nhân khách quan thường là “Chống ngoại xâm để bảo tồn Quốc tổ”. Nên mới có lý do để xây dựng một Quân đội hùng mạnh, người lính họ cũng có lý tưởng để chiến đấu, và sự hy sinh của người lính mới cao cả. Muốn được như vậy thì cần phải vận dụng ý chí và tinh thần đoàn kết của toàn dân... Và kết quả của cuộc chiến là sau khi chiến thắng, có xây dựng được một xã hội Độc lập Dân chủ và Tự do để đem lại cơm no áo ấm cho toàn dân hay không? Đó là lý do đúng nghĩa của “chiến thắng” là giá trị tinh thần và lý tưởng mà mọi người dân đang mong đợi.

Nhưng đối với cuộc chiến trong hơn hai mươi năm của Việt Nam, từ năm 1954 đến năm 1975, thì “hình như không hội đủ yếu tố để xây dựng chính nghĩa” vì cuộc chiến ấy không được “Độc lập” và đây là “Một cuộc nội chiến mang hình thức quy ước” nên những câu khẩu hiệu như : “Đi Theo Tiếng Gọi Non Sông” hay “Bảo Quốc An Dân...” đều là những tiếng rỗng. Nó không để lại cho người lính một cảm giác tự hào nào. Có chăng chỉ những đổ vỡ chia ly, chết chóc và hận thù. Mà nạn nhân của cuộc chiến không ai khác hơn là Người lính Chiến. Họ đã hy sinh cả quãng đời thanh xuân của mình để chiến đấu. Tinh thần chiến đấu của họ cũng chỉ muốn đáp ứng “hoài bảo của toàn dân...” Nhưng đối với cuộc chiến này thì bên nào cũng không thể thực hiện được hoài bảo ấy. Vì bên nào cũng không tự chủ được, hay nói khác hai bên cũng đều là nạn nhân của các thế lực phi nhân bản, phải chịu ảnh hưởng bởi tham vọng của các cường quốc. “Họ” chia chác quyền lợi của họ, họ muốn phe nào thắng, phe nào thua, chúng ta không ai biết. Chỉ biết cầm súng để chém giết nhau mà thôi!

Nhưng cho dù ở bên nào đi nữa thì cũng phải xây dựng cho mình một “Chính Nghĩa” để mà chiến đấu, để mà hy sinh. Như miền Bắc thì gọi là “Giải Phóng Cho Đồng Bào Miền Nam” và miền Nam thì “Bảo Quốc và An Dân”. Nhưng thực tế thì có những nghịch lý mà không ai có thể giải thích được: “Những “bàn tay dàn dựng” nên chiến tranh thì không ai biết. Những “mặc cả về quyền lợi” của hai bên thì chẳng ai hay. Bao nhiêu giao ước thì chẳng ai thấy. Do đó, đôi khi người chỉ huy ra lệnh cho thuộc cấp có thể họ không biết mình đang ra lệnh, hay mình nói lại lệnh của người khác” ! Những hiệp ước đình chiến, hay những lời tố cáo nhau về việc “vi phạm hiệp định” cũng không biết ai soạn thảo, ai làm trọng tài cho hai bên”?

Cho nên đôi lúc người lính họ bị bế tắc trong việc nhận thức, nên cũng có những người “nổi loạn” với chính mình, nổi loạn với cảm giác cô độc, nổi loạn với ý thức bị bỏ rơi...! Có người lại dùng men rượu để tìm quên. Như từ xưa lắm rồi, Vương Hàn đã diễn tả tâm trạng của người lính chiến “đang tìm cái say để quên đi cái chết”:

*Tuý ngọa sa trường quân mạc tiểu
Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi !*

*(Say ngã sa trường chàng chớ mĩa
Xưa nay chinh chiến mấy ai về ?!)*

Mang một vẻ bi tráng của những người không may được sinh ra trong một giai đoạn đất nước lâm vào cảnh chiến tranh loạn lạc, hận thù chồng chất không thể tìm ra lối thoát.

Đối với người lính, người hy sinh ngoài chiến trường thì đã có Tổ quốc Ghi công, đã có Đồng bào tưởng niệm, đã có Nghĩa trang Quân đội Biên hòa để dung thân. Những người bại trận tuy phải chịu tù tội, nhưng còn có hy vọng để trở về đoàn tụ với gia đình vợ con, dẫu đời đã tàn tạ, tang thương. Duy chỉ còn những người đã gởi lại chiến trường xưa một phần thân thể, tức là những người Thương Phế Binh mới là nạn nhân đúng nghĩa, những người chịu thiệt thòi nhất !.Họ là một gánh nặng cho gia đình và xã hội. Vì ngày về của họ cũng là ngày gia đình của họ đã rách nát tã tơi. Cho nên lương tâm con người, do đó cũng đã cạn kiệt, chai đá. (Trong giai đoạn “hậu chiến tranh” đối với người lành mạnh cũng chưa chắc đã tìm đủ cái ăn cái mặc. Huống chi những người thương phế?). Cho nên người lành mạnh và người thương phế đều chung sống trong một hoàn cảnh ngang trái, thiếu thốn, đói nghèo hàng ngày cùng nhìn nhau với cảnh tình đắng cay, thì lòng dạ đâu để mà thương xót, cảm xúc đâu để đón đau...!

Nguyên nhân tạo ra cuộc chiến đã không có lý lẽ thuyết phục, không chân chính cho nên nói như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là nguy biện. Sự nguy biện chỉ tạo nên chia rẽ và hận thù mà thôi. Cuộc chiến Nam Bắc tương tàn trong hơn hai mươi năm qua, đã để lại một hậu quả vô cùng bi thảm nhất của lịch sử chiến tranh thế giới. Vì sau 40 năm chấm dứt chiến tranh, những chia ly, đổ vỡ, những mặc cảm và hận thù thì chưa có thể hàn gắn và hình như không bao giờ. Sự tồn tại với ý thức hệ ấy chính là vết thương chiến tranh, đang còn mưng mủ trong tâm thức của cả dân tộc của cả hai miền. Vì cho đến ngày chấm dứt chiến tranh vào ngày 30 tháng 4 năm 1975, sinh hoạt của “hai phe thắng thua” vẫn còn giữ lại một hình thức chiến tranh khác, (chiến tranh tiêu diệt ý thức hệ về chính nghĩa...!).

Việc phe thắng trận tổ chức “Mừng Chiến Thắng” và phe bại trận lại làm lễ “Tưởng Niệm Ngày Quốc Hận”. Nhưng hai phe chính là đồng bào ruột thịt với nhau ! Người lính của phe thắng trận thì được chăm sóc, được tưởng thưởng, được ghi công. Còn người lính của phe bại trận thì bị trừng phạt, bị bỏ rơi...! Và chính ý thức hệ ấy cũng đã ảnh hưởng tiêu cực đến tình cảm đối với người lính không nhỏ. Đây là nguyên nhân (không biết vô tình hay cố ý) đã dựng nên bức thành trì kiên cố để ngăn chia tình thân đoàn kết của dân tộc, cắt đứt tinh thần hòa hợp hòa giải dân tộc, vì phe thắng trận không có lòng bao dung độ lượng đối với những người đã cùng đường, kiệt thế...mà lại là những người anh em với nhau, cùng chảy chung một dòng máu của Mẹ Việt Nam!

Thế nhưng người lính của phe bại trận họ cũng còn may mắn được những vòng tay và tình thương của các tổ chức Hội đoàn và Tôn giáo đã âm thầm cứu giúp, tuy trong thời buổi khó khăn, thì còn đâu lá lành đùm lá rách? Nhưng cũng có thể gọi là những “tấm lòng vô tướng” để an ủi và sưởi ấm tình người trong lúc khốn khó.

Xin lược qua những chương trình Từ thiện đã cứu trợ Thương Phế Binh như sau:

Tại Quốc Nội :

Những buổi phát quà cho TPB QL. VNCH tại Chùa Liên Trì, Quận 2, Saigon vừa qua.

Hàng năm vào các dịp lễ Tết hay lễ Vu Lan, tại Chùa Liên Trì Phường An Khánh, Quận 2, Thủ Thiêm, Sài Gòn, Hòa Thượng Không Tánh cùng quý Phật Tử thường tổ chức buổi phát quà cho Thương Phế Binh Quân Lực Việt Nam Công Hòa. Mỗi phần quà tượng trưng gồm: 1 bì thư 400.000 đồng + 5 ký gạo + 5 gói mì. Ngoài ra Hòa Thượng còn quan tâm đến quý Anh Em ở xa đến như là Tiền Giang, An Giang, Bình Dương, Bạc Liêu..., đã hỗ trợ mỗi Anh thêm 100.000 đồng tiền xe! Có một số anh em vì tàn tật già yếu, đến muộn, HT cũng giúp đỡ không bỏ sót anh em nào. Thêm nữa, các anh em còn được dùng bữa cơm chay thân mật đầy tình người tại chùa. Có những anh em cụt 2 chân thương tật

quá nặng, các Phật Tử khỏe mạnh đã cõng vác anh em xuống tận bàn dùng bữa. Nhờ Chư Tăng và Phật Tử mỗi người một tay giúp nên các buổi phát quà rất thành công. HT thay mặt TPB/VNCH cảm niệm và cảm ơn Công đức của HT Thích Thiện Tâm và Ân Nhân Phật Tử Hải Ngoại. Anh em cũng bày tỏ lòng biết ơn và ngưỡng mộ các Chư Tăng Phật Tử, quý Thầy cũng như quý Ân nhân Hải ngoại về tấm lòng từ bi bác ái .

Thế nhưng việc làm từ thiện này cũng không được suôn sẻ cho lắm. Nên Hòa thượng Không Tánh, một người khởi xướng hoạt động từ thiện giúp cho các Thương Phế Binh Việt Nam Cộng hòa ngay ở Sài Gòn cho biết thêm hoàn cảnh hoạt động bấy giờ:

“Chương trình này đã có cả chục năm rồi. Bà con ở nước ngoài có ủng hộ tiền về để giúp cho người nghèo khổ, cứu trợ bão lụt, tôi mới trình lên Giáo hội là số thương phế binh Việt Nam Cộng hòa thiếu thốn, tật nguyện, không có ai đoái hoài đến nên tôi làm chương trình đó: mời về Chùa Liên Trì ăn cơm, phát quà. Rồi tôi ra ngoài Quảng Trị phát quà cho thương phế binh ngoài đó. Chương trình này làm cách đây cả chục năm rồi. Sau này có nhờ bác sĩ Hiền bên Pháp, ân nhân các nơi ủng hộ về để làm. Thời gian sau này họ (Nhà nước) thấy anh em thương phế binh đông bất lợi nên họ cho công an canh gác và gây khó khăn. Sau đó, cách đây hai năm tôi gửi tiền đó qua bên Dòng Chúa Cứu Thế để tổ chức. Khi Dòng Chúa Cứu Thế tổ chức cách đây hai năm có chừng 200-300 anh em thương phế binh, sau đó bà con biết nên bây giờ quý linh mục ở Dòng Chúa Cứu Thế tiếp tục kêu gọi anh em thương phế binh đăng ký. Vừa rồi được sự giúp đỡ rộng rãi nên Dòng Chúa Cứu Thế đã phát cho trên 1000 thương phế binh. Họ về đó ăn uống, ca hát, nhận quà nên tôi rất mừng. Tôi cũng mừng khi họ tụ họp đông đảo như thế. Chương trình chúng tôi dự định ra giêng này sẽ ra Quảng Trị, Thừa Thiên để phát quà cho anh em thương phế binh ngoài đó. Họ khổ lắm ở ngoài đó xa quá đôi khi đầu thế vào Sài Gòn để nhận quà được. (Trích).

Đến năm 2012 việc làm từ thiện của chùa Liên Trì bị cấm, nên Thầy qua nhờ Dòng Chúa Cứu Thế đứng ra tổ chức. Các vị Linh Mục đều đồng ý nên mới có những ngày “Tri Ân Quý Ông TPB.QLVNCH” như chúng ta đã nghe. Đặc biệt nhất là là ngày:

“Lễ Tri Ân T P B - QLVNCH 28-4-2014” Tại Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn. Việt Nam.

Vào lúc 8 giờ ngày 28-4-2014, TPB từ nhiều tỉnh thành miền Nam tham dự buổi Tri Ân Quý Ông TPB cùng gặp mặt và giao lưu với nhau do Giáo Xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn tổ chức.

Linh Mục Anton Lê Ngọc Thanh phát biểu trong buổi lễ như sau: Việc tổ chức lễ Tri Ân TPB QLVNCH là sáng kiến của anh em Phật Giáo, đặc biệt là HT Không Tánh ở chùa Liên Trì. Năm ngoái định tổ chức tại đó nhưng bị công an làm khó dễ nên Thầy đã nhờ Dòng Chúa Cứu Thế tổ chức. Và tổ chức lần đầu tiên vào năm 2013. Năm nay đáp ứng sự mong mỏi của anh em TPB họ có những cơ hội để gặp gỡ nhau. Vì trong suốt một thời gian dài họ bị bỏ rơi không được ai chăm sóc cả. Đứng ra dù bên thắng trận hay bên bại trận họ phải được chăm sóc bởi vì họ là một người lính, họ là nạn nhân của chiến tranh nên họ cần phải được chăm sóc, nhưng nhà nước Việt Nam đã bỏ rơi họ trong suốt gần 40 năm qua. Cái việc bù đắp này không thể bù đắp cho những mất mát đó. Nhưng chúng tôi muốn làm một cái gì đó để chứng tỏ nghĩa cử của người Công Giáo, của đồng bào Việt Nam. Nhớ và ghi ơn những người đã đổ xương máu, đã để lại một phần xác thịt của mình trên chiến trường vì mảnh đất người Việt Nam này. Và đợt này chúng tôi tập trung hoàn toàn cho các anh em TPB bởi vì họ là những người cao quý hơn cả.

Theo ghi danh cho đến ngày 24-4 khóa sổ thì ghi danh được 422 người. Sau đó có rất nhiều người ghi danh nhưng chúng tôi không đủ khả năng tài chánh để tổ chức và hỗ trợ cho họ nên chúng tôi phải xin lỗi họ. Nên ngày hôm nay có một số chưa ghi danh nhưng họ muốn tham dự. Tài chánh cho việc tổ chức gồm một bữa ăn và một món quà cho mỗi ông TPB là 1 triệu đồng. Ban đầu chúng tôi chỉ chuẩn bị cho hơn hai trăm người nhưng đến ngày tổ chức thì con số lên gấp đôi. Nên chúng tôi kêu gọi sự ủng hộ của Đồng bào bốn phương trong nước có ngoài nước có Mỹ. Úc. Âu Châu. Đến giờ phút này Cha Thủ quỹ cho biết đã thu được 430 triệu đồng mới đủ bao thư quà tặng thôi. Chưa có chi phí cho bữa ăn trưa. Nhưng tôi nghĩ rằng, sau khi tổ chức họ ủng hộ thêm sẽ đủ. Xin cảm ơn Chúa tôi và cảm ơn các Anh Em TPB. (trích)

Hỏi : Sau buổi tổ chức này Cha có muốn làm gì tiếp theo cho Thương Phế Binh nữa không ?

Đáp: Sau này chúng tôi muốn làm rất nhiều chỉ sợ không có sức mà thôi. Và chúng tôi định tổ chức các nhóm để đi thăm viếng Anh Em TPB để xem những anh em không có ai chăm sóc bị bỏ rơi chúng tôi sẽ cho vào một danh sách riêng để tiện việc chăm sóc hơn trong năm. Có thể chúng tôi sẽ vận động mua bảo hiểm tốt nhất cho các anh em bệnh nặng, cần phải đi nhà thương liên tục. Đó là cái dự kiến. Xin anh chị em cầu nguyện cho việc này bởi vì hiện tại chúng tôi vẫn là hai bàn tay trắng. Chỉ mới bắt đầu suy nghĩ với Chúa chứ chưa có đồng nào cho kế hoạch cả.

Hiện diện trong buổi lễ Tri Ân hôm nay có quý vị chức sắc trong Hội đồng Liên tôn.

Linh Mục Giuse Hồ Đắc Tâm Bề trên và Chánh xứ Giáo xứ Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp có đôi lời với các ông Thương Phế Binh và nói lên tấm lòng cao cả của các ông. Ngài cũng nói về kế hoạch và dự kiến sẽ tổ chức ngày TPB vào năm tới: *Bởi vì tôn chỉ của Dòng Chúa Cứu Thế chúng tôi là loan báo tin mừng cho những người nghèo, những người bị bỏ rơi, những người bị từ khước và tôi nghĩ rằng anh em TPB là những người bị bỏ rơi gần 40 năm nay. Và chúng tôi nghĩ rằng mình phải có bổn phận mang tin mừng, mang niềm vui và nguồn an ủi đến cho các anh em cho nên chúng tôi mạnh dạn làm công việc này mà không sợ bị hiểu lầm !.*

Tôi nghĩ rằng các anh em TPB hiện diện nơi đây cũng đón nhận tấm lòng của chúng tôi. Vì chúng tôi cũng chỉ có một tấm lòng còn việc đóng góp là do nhiều nhà hảo tâm trên khắp thế giới.

Tại Hải ngoại:

Trước tiên là Hội H.O Cứu Trợ Thương Phế Binh và Quả Phụ Việt Nam Cộng Hòa. P-O. Box 25554. Santa Ana. CA 92799. Hội Trưởng là cựu Trung Tá Nguyễn Thị Hạnh Nhơn. Hội này rất quy mô, hằng năm họ đều tổ chức “Đại Nhạc Hội Cám Ơn Anh” mỗi lần tổ chức đều thu trên nửa triệu đô la. Đặc biệt ĐNH Cám Ơn Anh kỳ 8 được tổ chức tháng 10 năm 2014 đã thu được con số kỷ lục là trên tám trăm ngàn đô la. Hội có trụ sở và nhiều người làm thiện nguyện để cứu xét hồ sơ. Và giúp đỡ rộng rãi cho hầu hết Anh Em TPB từ tỉnh Quảng Trị cho đến tỉnh cuối của Tổ quốc là tỉnh Cà Mau. Nên nói chung là quy mô nhất thế giới. Ngoài ra tại Hoa Kỳ tiểu bang nào cũng có Hội Cứu Trợ TPB.QLVNCH cả. Như Hội Ái Hữu Cựu SVSQ TB Thủ Đức, Gia đình 81 Biệt Cách Dù và Lực Lượng Đặc Biệt, Gia đình Mũ Đỏ Việt Nam, Trường Võ Bị VN. Ngoài ra còn tổ chức chương trình thăm viếng và chăm sóc phần mộ của các Tử Sĩ tại Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hòa trong những năm qua.

Tại Âu Châu thì đặc biệt nhất là ở Pháp có Hội Nạn Gổ, Hội Trưởng là ông Nguyễn Quang Hạnh hoạt động bền bỉ từ nhiều năm nay.

Nhóm Thiện Nguyện của Bác Sĩ Phan Minh Hiên cũng đã giúp đỡ rất nhiều cho TPB.

Tại Đức thì có Hội Cứu Trợ TPB. QLVNCH-Đức Quốc với Hội Trưởng là anh Hoàng Tôn Long cũng đang hoạt động trong chương trình cứu trợ. Hội còn cung cấp hồ sơ TPB cho các ân nhân mỗi lần về thăm quê hương mang theo về để tùy nghi giúp đỡ...

Ngoài ra còn nhiều nhóm “Chiến hữu” với nhau đã tự phát, trong tinh thần tìm lại một chút tình “Huynh Đệ Chi Bình”, đã sẵn sàng chia sẻ cho nhau ngọt bùi.

Trên đây là việc cứu giúp về mặt vật chất, còn về mặt tinh thần thì họ cũng đã tổ chức các chương trình “Bầu Bí Tương Thân” để giúp đỡ cho những Cô nhi Quả phụ. Cũng là những việc từ thiện mang màu sắc Nhân bản và đầy tình người, họ vừa nhịp nhàng uyển chuyển và kiên trì đã đem lại cho những kẻ khốn cùng nguồn an ủi vô biên. Khiến cho họ quên đi những hận thù, quên đi những đắng cay cùng cực mà cuộc đời đã dành cho họ.

Cùng với mấy năm qua, khi tình hình “Biển Đông dậy sóng”, người dân trong nước đã tổ chức lễ Truy Niệm Cố Trung Tá Ngụy Văn Thà và 72 Chiến Sĩ Hải Quân đã hy sinh trong trận chiến Trung Cộng xua quân cưỡng chiếm quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa. Cũng như cho họ một niềm tự hào là đã được cầm súng để bảo vệ Quê Hương. Nhờ Lịch Sử đã chứng minh điều đó, lịch sử đã trả lại cho Người Lính tinh thần cao quý đó, qua sự xác tín và tuyên bố của Nhà Nước Việt Nam (sau vụ biến động ở Biển Đông): *“Hoàng Sa và Trường Sa là của Việt Nam, trước năm 1975 do Chính Quyền Việt Nam Cộng Hòa ở miền Nam quản lý. Năm 1972 Trung Cộng đã xua quân đánh chiếm một số đảo”...!*

Đây có thể gọi là bức “Thông Điệp” mà Nhà nước Việt Nam hiện thời gửi cho Thế giới để “Công Nhận” một giai đoạn “Lịch Sử” cận đại: “Có sự chia cắt đất nước và có sự hiện hữu của cả hai Chính Quyền Nam Bắc”. Và công nhận QL.VNCH đã có công chiến đấu để bảo vệ Biển Đảo và Cương Thổ.

Xin chấp tay nguyện cầu cho một Nước Việt Nam sớm có được một nền Hòa bình, Độc lập, tôn trọng Nhân quyền để cùng nhau góp sức xây dựng đất nước phú cường. Xin cho những “Nạn Nhân Chiến Tranh” với những ngày cuối đời được tìm thấy những giây phút hạnh phúc, như lời một bài hát: *“Xin cho một người vừa nằm xuống thấy bóng thiên đường cuối trời thênh thang”... !*